

Değerli konuklar, sevgili öğrenciler,

İzninizle burada hepinizin, hepimizin adına özel bir teşekkür seremonisi yapmak istiyorum. Bu özel teşekkür aynı zamanda istemeyerek de olsa özel bir güle güle demek olacak.

Bu özel teşekkürü edeceğimiz kişiyi aslında hepiniz çok iyi tanıyorsunuz ama hiçbiriniz ailemizin ne kadar önemli bir üyesi olduğunun farkında bile değildik belki. Onun için artık emekli olmak ve kabuğuna çekilip yaşamış olduklarının, yapmış olduklarının anıları ile başa kalma vakti.

1973 yılında “Yeşil Kapı”dan girdiğinde henüz gencecik bir delikanlıydı. Fatih’teki tarihi binada bıraktı 42 yılın yarısını, diğer yarıyı da bu binada harcadı. Bir tesadüftü belki, 21 yıl orada, 21 yıl burada var olmak. 42 yıl boyunca emek vermek, 152 yıllık çınara su taşımak her iki bahçede.

Çok severek, isteyerek çalışmak; vefayla, bağlılıkla, cansiperane hizmet etmek onun için çok olağan, çok doğal, olması gerekendi sadece. Darüşşafaka’nın sınıflarında, koridorlarında, tören alanında kısacası her yerinde o vardı, “tek kişilik dev bir kadro”ydu bizim için. Neşesi, gülen yüzü, dostluğu, muhabbetiyle tam bir gönül adamıydı herkesin gözünde. O, 42.5 yıldır Darüşşafaka’dan gelmiş geçmiş herkesin KEMAL AMCASI.

Kemal Amcamız, emekli olup aramızdan ayrılıyor. Kendisini kuvvetli alkışlarınızla sahneye davet ediyorum.

Biz haber etmeden haberimizi alırsın,

Yedi yıllık yoldan kuş kanadıyla gelirsin.

Gözümüzün dilinden anlar, elimizin sırrını bilirsin.

Namuslu bir kitap gibi güler, alnımızın terini silersin.

O gider, bu gider, şu gider,

Dostluk, sen yanı başımızda kalırsın...

Biz Darüşşafakalılar seni çok özleyeceğiz Kemal Emmi. Bunu şimdiden hissediyoruz. Dinlenme köşende sana uzun, sağlıklı, mutlu yıllar diliyoruz.